

היכל הקודש

בגשיאות הצדיק מיבנאל כ"ק מוהרא"ש שליט"א

יג' אב ה'תשע"ג
(ת'היה שנת ג'אולת ע'ולם)

גיליון: 247

<http://www.breslevcity.co.il>
hkodesh09@gmail.com

ואתחנן

כניסת השבת: ת"א: 19:26 ירושלים: 19:09
צאת השבת: ת"א: 20:24 ירושלים: 20:27

משיחות מוהרא"ש נ"י

בזמן המקדש היו נוהגים בחמשה עשר באב שמחה יתירה, וכן שנינו שביום זה היו בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולים, בת מלך שואלת מבת כהן גדול, ובת כהן גדול מבת סגן, ובת סגן מבת משוח מלחמה, ובת משוח מלחמה מבת כהן הדיוט, וכל ישראל שואלים זה מזה, שלא יתבייש מי שאין לו, וכל הכלים טעונים טבילה, קודם שילבשו, לפי שאין כל אחת בקיאה בחברתה שמא נדה היתה, ואפילו מקופלים ומונחים בקופסא, כדי שלא לבייש את שצריכה טבילה, או שחוששים שמא ישבה עליהם נדה.

ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, וכל מי שאין לו אשה נפנה לשם, והיו אומרות: בחר שא נא עניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עניך בגוי, תן עניך במשפחה, שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, ואומר: תנו לה מפרי ידיה ויהללו בשערים מעשיה, וכן הוא אומר: צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. בברייתא אמרו: יפיות שבהן היו אומרות תנו עיניכם ליופי, שאין האשה אלא ליופי, ומיוחסות שבהן היו אומרות תנו עיניכם למשפחה, שאין האשה אלא לבנים - שאם בניך יהיו מיוחסים הכל קופצים עליהם - ומכוערות שבהן היו אומרות קחו מקחכם לשם שמים ובלבד שתעטרונו בזהובים, שאחרי הנשואין תתנו לנו תכשיטים, שאין אשה אלא לתכשיטי אשה. ויש מוסיפים וגורסים: עשירות שבהן היו אומרות תנו עיניכם בבעלי ממון. בירושלמי אמרו שהמכוערות שבהן היו אומרות אל תתן עניך בנוי, והנאות היו אומרות תן עניך במשפחה, שלא רצו להתפאר ביופין, או שאמרו כן לפי שהיופי הוא מחמת שאבותיהם עשירים, שכן אמרו: בנות ישראל נאות הן אלא שהעניות מנוולתן.

הליכות עולם

גִּזְלָה שָׁנָה גַּם נִחְשָׁב לְגִזְלָה, וּלְצַעֲרָנוּ יִשְׁנֵם הַרְבֵּה הַנִּכְשָׁלִים בְּזֶה מִבְּלִי שִׁימַת לֵב, כְּגוֹן שְׂמִטָּלָפְנִים לְחִבְרִיָּהם בְּשָׁעוֹת לֵילָה הַמֵּאֲחֳרוֹת וּמִפְּרִיעִים אֶת שְׁנָתָם אוֹ שֶׁל שְׁאֵר בְּנֵי הַפִּתִּי וְגוֹרָמִים לָהֶם בְּכָךְ צֶעַר גָּדוֹל, כִּי יִשְׁנֵם אֲנָשִׁים, שְׁלֹאֲחֵר שְׂמֵתֵעוֹרְרִים מִשְׁנָתָם, קֶשֶׁה לָהֶם מְאֹד לְהִרְדֵּם חֲזָרָה, וּכְמוֹ כֵּן פְּעָמִים שְׂמִיחָנִים רָכֵב עִם רִדּוֹ פְּתוּחַ עַל חֲלוֹנוֹת הַיָּרִים וְגוֹזְלִים אֶת שְׁנָתָם.

זאת התורה

אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון ויתעבר הוי"ה בי למענכם וגו'.

ויש לומר, על-פי המבואר בדברי רבנו ז"ל (ליקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קנה) עצבות היא מידה רעה מאוד, ומה שאדם אינו נוסע אל הצדיק הוא רק מחמת עצבות וכבידות, וכן מה שאדם אינו מתפלל כראוי זה מחמת עצלות ועצבות שבאות מחסרון אמונה, כי בודאי אם היה לאדם אמונה שלימה, והיה מאמין שהשם יתברך עומד עליו ושומע כל דיבור ודיבור שיוצא מפיו, ומאמין לכל תפילתו, בודאי היה מתפלל כראוי, וכן היה נוסע אל הצדיק שפותח לו את העיניים לראות להרגיש את אמיתות מציאותו יתברך, אך מחמת שאין לאדם אמונה ברורה ומזוככת, בשביל זה נופלת עליו עצבות ועצלות ואינו נוסע אל הצדיק, ואינו מתפלל כראוי.

ובאמת רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן מב) אשר עצבות היא כמי שהוא בכעס וברוגז ומתרעם ומתלונן עליו יתברך שאינו עושה לו רצונו, נמצא, מי שיש לו קושיות וספיקות אחריו יתברך, 'למה אינו עושה את רצונו', על-ידי-זה נכנס לכעס ובמירוות, ועובר עליו מה שעובר, אבל אם אדם זוכה לאמונה פשוטה בו יתברך, על-ידי-זה זוכה לארך אפיים, שהוא מידת הסבלנות, ושום דבר בעולם לא יכול לבלבל אותו, ויש לו כוח הגודל וכוח הצומח.

ואל כל זה זוכים בארץ ישראל, כי ארץ ישראל הוא סוד האמונה כמו שכתוב (תהלים לו) "שכן ארץ ורעה אמונה", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (כתובות קי'): כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, נמצא, שארץ ישראל הוא סוד האמונה, כי שם יש גילוי אלוהות בתכלית מדרגה העליונה, כמו שכתוב (דברים יא) "ארץ אשר הוי"ה אלוהיך דורש אותה תמיד עיני הוי"ה אלוהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ועיקר גודל ההשתוקקות וההתלהבות של משה רבינו שהיה מתלהב לארץ ישראל, היה רק מחמת שראה ששם בארץ ישראל זוכים לארך אפיים, וכמאמרם ז"ל (סנהדרין קיא.) על הפסוק (שמות לד) "וימחר משה ויקוד ארצה וישתחו", מה ראה? ארך אפיים ראה, כי ראה והבין שבארץ ישראל זוכים למידת אריכות אפיים, כי אצל משה כתוב שלוש פעמים "ויקצוף", במן (שמות טז). שלא אכלו את החטאת (ויקרא י). במלחמת מדין (במדבר לא). וכתוב פעמיים "ויחר" בעגל (שמות לב). ובמחלוקת קורח (במדבר טז). ולכן השתוקק מאוד להיכנס לארץ ישראל.

וזה אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון ויתעבר הוי"ה בי למענכם וגו', כי ביקש מאוד לעבור בארץ ישראל ולראות את הארץ הטובה, רק מפני ויתעבר הוי"ה בי למענכם וגו', כי נכנס בי חרון אף השם יתברך למענכם, ולכן רצה כל-כך להיות בארץ ישראל, כי שם זוכים לאריכות אפיים, שלא להיות בכעס, אלא לקנות לעצמו סבלנות גדולה מאוד, והבין למעשה.

מתורת רבנו ז"ל

צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ מִיִּרְאוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁלֹּא יִפּוֹל עָלָיו יִרְאָה מִשּׁוֹם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. רַק בְּשָׂא עָלָיו אֵיזָה יִרְאָה וּפְחָד יִזְכֵּר מִיַּד יִרְאָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּפְחָדוֹ הַגָּדוֹל וַיִּמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ יִרְאָה ה' כָּל הַיּוֹם תָּמִיד. וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכַל לְהִתְפַּלֵּל עִם כָּחוֹת לְהוֹצִיא בְּכֶן גָּדוֹל תְּפִלָּתוֹ וַיְהִי תְּפִלָּתוֹ בְּבִחִינַת רַעֲמִים וַיִּזְכֶּה לְשִׁמוֹעַ הֵיטֵב מִה שְׂמוֹצִיא בְּפִיו. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְשִׁמְחָה, לַעֲשׂוֹת כָּל הַמַּצְווֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִהַמְצָוָה בְּעִצְמָה. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לִידֵעַ לְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת אֲפִלּוּ לְאַחַר גְּזֵר דִּין חֵס וְשְׁלוֹם:

ליקוטי הלכות מרבי נתן

אשר בנחל – שאלות ותשובות

עקר חכמתנו הקדושה הוא להעלות ולקשר כל הדברים למקור החיים על ידי שאנו הולכין בדרך אבותינו הקדושים להאמין שכל הדברים מקשרים בחי החיים, כי הוא ברצונו בראם יש מאין והוא מחיה ומקים את כלם בכל עת ורגע. כמו שכתוב, ואתה מחיה את כלם ואתה מושל בכל וכו'. אבל הם רוצים להגביר חכמת הטבע בעולם שעל ידי זה רוצים לעקר כל הדברים ממקור ושרש חיותם. ועל כן נקראים בחייהם מתים, מאחר שאינם ממשיכין חיות ממקור החיים לפי דעתם הרעה והסכלה. אבל בישראל פתיב: ואתם הדברים בה' אלליכם חיים כלכם הימים:

פעם נסע מוהרא"ש נ"י לבקר יהודי אחד, שהגיע לכאן מארץ ישראל, ובדרך סיפר מוהרא"ש נ"י, שזה כבר שלוש ימים שמנוקד לו במחשבתו, לילך לבקר את היהודי הזה, אלא שעד עכשיו לא אסתייע מילתא מחמת ריבוי טרדותיו ואמר אז מוהרא"ש נ"י, שהמחשבה של האדם אינה דבר פשוט כלל, וכשנפול איזה דבר במחשבת האדם, ובפרט דבר שבדרך כלל אינו חושב מזה, יידע, שזה מלמעלה, ובודאי מי שמחשבתו משוטטת תמיד בשטויות והבלים, אין לו ראייה כלל, כי כמו שרגיל תמיד לחשוב ולדבר בדברים בטלים וכו', כמו-כן נמשכת מחשבתו, אבל מי שרגיל לחשוב תמיד ברוחניות וממנו יתברך, אז כשאיזה דבר נופל במחשבתו, ובפרט כשהוא חוזר ובא כמה פעמים, ומנוקד בקרבו, זה סימן שהוא כרוז מלמעלה, ומרמזין לו איזה דבר עליון. ואמר מוהרא"ש נ"י, שכן הוא אצל כל אדם, כשזוכה לשמור מחשבתו בקדושה, אז המחשבות שלו אינן פשוטות כלל, ויכול להבין על ידן רמזים גדולים להתקרב אליו יתברך. ואמר מוהרא"ש נ"י, שבענין זה מונח כל סוד הנבואה ורוח הקודש, שהאדם זוכה לשמוע במוחו ובמחשבתו קולות וכוונות מלמעלה, בבחינת מה שמואב ברש"י הקדוש, סוף פרשת נשא, קול לא קול אליו משה שומע, וכל ישראל אינם שומעים, וכל אדם כפי זיכוך וניקוי מחשבתו, יכול לזכות לאיזו בחינה של השגה זאת; אשרי אדם הכוסף לזה.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזהו מה שמואב בשם הבעל-שם-טוב, זכרוננו לברכה, שגם פעמי הסוסים וגלגלי העגלות מגלים סודות וכוונות עליון, כי האדם הדבוק בו יתברך, לפעמים מסתפק במחשבתו אם לעשות איזה דבר או לא, אם ילך לאיזה מקום או לא, ופתאום עובר סוס או עגלה, וכיוצא בזה, ומתנועת הגלגלים נשמע לו קול שאומר: לא תלך, לא תלך וכו' (כמו שנראה בחוש, שכל דבר המתנועע משמיע קול, שיכולים לצרף אותו למילים ותיבות), ומי שאינו דבוק בו יתברך, אינו משים ליבו לזה כלל, ואינו שומע שום דבר, אבל מי שדבוק בו יתברך, ומכין עצמו לשמוע קול ורמז מלמעלה, תכף-ומיד ישמע רמז נפלא וקול קורא מלמעלה, שמלמד אותו איך לעשות. וסיים אז מוהרא"ש נ"י ואמר, שלכל מיני מחשבות צריך האדם לשים לב ולהבין על מה הן מרמזות, חוץ ממחשבות של התרחקות וחלישות הדעת, שאינן באות, רק בשביל הבחירה והניסיון, ואין להסתכל עליהם כלל, ואדרבה, אז דייקא צריך האדם להתגבר ולהתחזק ביותר, ולקרב עצמו בכל אופן שרק יהיה, ואפילו אם נדמה לו שמלמעלה מרחקין אותו, אף-על-פי-כן לא יהיה אכפת לו כלל, ויעשה את שלו, וירבה בתפילה ובהתבודדות ובכיסופים טובים, ואז בודאי סוף כל סוף ירחמו עליו מן השמיים, ויקרבו אותו, כי כל התרחקות היא באמת רק התקרבות (ליקוטי מוהר"ן א', רסא), רק מנסים אותו מן השמיים, אם כוונתו באמת או לא.

וכן הוא בהתקרבות אל הצדיק, לפעמים מרגיש האדם שהצדיק מרחק אותו, ואינו צריך אותו כלל, ואם לא יהיה האדם בטלן ויעמוד חזק על עמדו, ואף-על-פי-כן ישמש את הצדיק בכל מיני שימוש, ולא תחלש דעתו כלל, אז בודאי סוף כל סוף יראה לו הצדיק התקרבות גדולה, ויבין למפרע, שהכל היה רק בחירה וניסיון – לראות אם התקרבותו באמת או לא.

ופעם התבטא מוהרא"ש נ"י ואמר: "ומה אתם חושבים שאעשה, אם רבנו

(נחמן מברסלב) ז"ל לא יתן לי להיכנס להיכל? תאמינו לי שלא תחלש דעתי כלל, רק אשב בחוץ, ואחשוב כל מיני מחשבות איך להכניס את כל העולם כולו אצל רבנו ז"ל".

וסוף הסיפור הנ"ל היה, שהגענו לבית היהודי הנ"ל, ולא מצאנו אותו בביתו, וענה ואמר מוהרא"ש נ"י, שהיה כדאי כל טלטול הדרך, רק כדי שתצא מפיו שיחה כזו. (שיחות מוהרא"ש)

לנכון קבלתי את מכתבך.

לכבוד הצדיק שלום. ראשית תודה לכם על האתר הזה שעוזר לכל-כך הרבה אנשים, ותודה על העצות! אני נשואה כמעט שנתיים, ועושה הכל בשביל להראות טוב ושבעלי יאהב אותי. כמה שאני משתדלת, תמיד אני מרגישה שיש נשים יותר יפות ממני ואין לי ביטחון עצמי. אני כל הזמן מחפשת חיוקים והוכחות לאהבה שלו אלי, ואני רוצה חיים רגועים שאדע בוודאות שהוא אוהב אותי. איך בונים ביטחון עצמי? ואיך אני יכולה להיות בטוחה שבעלי אוהב אותי?

רביז"ל אמר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב) שהגן עדן והגיהנום הם נמצאים בזה העולם, היינו אדם בונה לעצמו את הגן עדן, או בונה לעצמו את הגיהנום, והבחירה היא בידי האדם. יש בן אדם שהוא מאמין בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ועל ידי זה הוא שש ושמח תמיד, ויש לו בטחון עצמי, ואינו מבקש שום מחמאות מהזולת וכו', ואינו מצפה לשום תמיכה ועידוד מאף אחד וכו', ואמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"א) כמו שאדם צריך שיהיה לו אמונה בהקדוש ברוך הוא, כך צריך שיהיה לו אמונה בעצמו, שהוא גם כן שווה וכו', ואמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ו) שכל הכשלונות של האדם הם רק כשלא מאמין בעצמו - אז הוא צריך לעבוד מאד מאד קשה, ואמר חכמינו הקדושים (סוטה מ"ח:): מאי דכתיב (זכריה ד' י') "כי מי בז ליום קטנות", מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחן לעתיד לבוא? קטנות שהיה בהן שלא האמינו בהקדוש ברוך הוא.

כי כשאדם אין לו אמונה בעצמו, שגם הוא יכול לעשות נחת רוח להקדוש ברוך הוא, בזה הוא מראה שאין לו אמונה גם בו יתברך, ולכן הוא מתרשל מתורה ומתפלה ומקיום מצוות מעשיות וכו' וכו', וכמו כן אשה צריכה שיהיה לה בטחון עצמי, ותאמין בעצמה שהיא הכי יפה בעולם, והכי מוצלחת בעולם, ובודאי אם בעלה לקח אותה לאשה, הוא ראה שהיא כלילת המעלות. אם תחדירי את הדיבורים האלו בתוך לבך, אז תהיי הכי מאושרת בחיך.

הקדוש ברוך הוא השומע תפילות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרובה ובכל אשר תפני תשכילי ותצליחי.

מקור השמחה

במצוות השמחה יש לימודים עמוקים עמוק עמוק, מי ימצאם, ולא מספיק בזה שידע, שצריך להיות בשמחה, והעצבות הוא ס"ם המוות, ההורג את האדם, אלא צריכים להכניס את עצמו בעומק הלימוד הזה, וצריך לחזור בזה מידי יום ביומו מחדש, ולחדש בזה חידושים חדשים, כי בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממש אורב העצבות והמרירות לכלות את האדם לגמרי, והאדם הוא בסכנה גדולה בכל פעם, שלא יפול אל העצבות והמרירות מחמת מקרי ופגעי הזמן ממה שעובר על כל אחד ואחד, בין ברוחני ובין בגשמי.

העלונים לעילוי נשמת אסתר ז"ל בת אילנה ופנחס הי"ו